

EEN EN ANDER OVER RAS

door

J. C. NACHENIUS

UITGEVERIJ „DE DELTA"
's-GRAVENHAGE

EEN EN ANDER OVER RAS

door

J. C. NACHENIUS

KAMP-SERIE

UITGEGEVEN DOOR DE

UITGEVERIJ „DE DELTA"

's-GRAVENHAGE

L E Z I N G

uitgesproken door J. C. Nachenius

op het eerste Zomerkamp voor Journalisten
Kasteel Cannenburgh Vaassen op 18 Juni 1941

Een journalist moet eigenlijk van alles op de hoogte zijn, wat zijn tijd in beroering brengt en er zijn weinig dingen, die dit thans zoo zeer doen als het rassenvraagstuk. Hij moet er daarom iets van weten.

U weet, niet alle menschen beoordeelen dit vraagstuk op dezelfde wijze, niet alle menschen geven op de vragen eenzelfde antwoord.

Hoe U er tegenover staat weet ik niet. Ik wil trachten te laten zien, hoe ik als nationaal-socialist er tegenover sta. De gedachtenwisseling zal dan allicht vruchtbaarder en levendiger zijn, dan wanneer ik droog en abstract meening naast meening ga plaatsen.

I. Ras is voor ons vóór en boven alles iets, dat wij *beleven* en eerst in de tweede plaats iets, dat wij met ons verstand ontleden en trachten te begrijpen. Maar dat is niet een bijzonderheid van ons, of een bijzonderheid van het rassenvraagstuk; dit geldt op vele ge-

bieden voor ons allen. Gaat op het gebied van Religie het beleven niet aan de theologie vooraf, is het beleven hier niet dat, waar het eigenlijk op aankomt, wil het niet tot doode letter worden? En voor wie zou kunst niet allereerst belevenis zijn? Natuurlijk kan de ontleding van een muziekwerk ons beleven nog weer helpen verdiepen (het kan het ook helpen verdringen!). Zoo zijn tallooze dingen belevenis zonder meer: liefde, trouw, eer en wij vragen niet naar het waarom.

Het is daarom niet iets bijzonders of verwonderlijks wanneer ik op het gebied van de rassenkunde nu ook eens van het beleven uitga in plaats van met het begrijpen, dat bovendien nog zoo jong is, te beginnen.

Ik zet U in Zuid-West-Afrika aan land. Daar, in die zandwoestenijen van de kuststrook komt een troepje dwergmenschen aan: kleine mannetjes en vrouwtjes, die vreemde geluiden en klanken uitstooten en die ons zóó vreemd zijn, dat wij er vooreerst eigenlijk niets menschelijks in zien, dat wij er geen menschelijk contact mee hebben. En zij niet met ons. Daar in dat vreemde werelddeel, waar elke plant en elk dier ons onbekend is, daar voelen wij ineens schril en sterk, dat er ook „menschen" zijn, waarmee wij geen

contact kunnen krijgen. *Wij beleven ons anders-zijn,* wij beleven rasverschil.

Wij kunnen ook dichter bij huis blijven. Ik zet U temidden van „Zuiderlingen", van menschen van het z.g. Middellandsche Zee-ras, op de tribunes van een arena, waar een stierengevecht zich voor U afspeelt. Het verschil is kleiner, het zijn zeker „menschen", donkere Europeanen — maar toch, hoe anders zijn hun hartstochten, hoe anders is hun wereld hun innerlijk en hun uiterlijk, wanneer U, daar zittend, denkt aan b.v. een veemarkt in Groningen.

Ik zou zoo kunnen voortgaan. Ik kan U plotseling tusschen echte Joden zetten. Ze spreken Uw taal, ze dragen Uw soort kleeren, zij noemen zich Nederlanders, maar ze zijn anders, al woonden ze hier vele geslachten achtereen.

Hoe uitgesprokener Uzelf een bepaald type bent, tot een bepaald ras behoort, hoe directer en zuiverder U zich bewust wordt van Uw anders-zijn.

Zoo, en niet anders, is ras beleefd door de eeuwen heen.

Dat is een werkelijkheid, en geen verbeelding. Dat is iets dat leeft in heel de wereld van het levende, bij

dier en mensch; het is een van de grondbeginselen der orde om ons heen, *dat alle leven zich uit in rasgebondenheid.* Of kent U soms groepen van levende wezens, waar alles in veelvormigheid dooreenleeft?

Integendeel. U kent allen de berk en weet vermoedelijk niets eens dat er in ons land twee soorten berken bestaan: de berk van de drooge gronden, waarvan het hout kaal is en de jonge twijgen vooral in 't voorjaar met die grijs-witte wratjes bezet zijn — en de berk van de vochtige gronden, die behaard is. Op standplaatsen waar de levensvoorwaarden in elkaar overgaan (droogende veenen b.v.) komen ze door elkaar voor en een enkele maal komen ook bastaarden voor. Maar de beide soorten houden stand, de z.g. bastaarden beheerschen het terrein niet. En waar, zooals bij de wilgen wel veel variëteiten en tusschenvormen voorkomen, ook daar houden de uitgangssoorten stand. Alle leven is rasgebonden, en zoo kan het ons dan toch ook niet bevreemden, dat de mensch, die als geestelijk-lichamelijk wezen het „beleven" heeft gekregen, deze rasgebondenheid nu ook beleeft.

II. Hoe komt het nu echter, dat er menschen zijn die dit beleven verloren schijnen te hebben — ook

onder U? —, die zich niet meer aan ras gebonden achten?

Ook in de natuur komt het voor, dat na-verwante rassen kruisen; meestal gaan de dan ontstane bastaarden weer te gronde — wij kunnen er hier niet dieper op ingaan — maar waar de mensch door de kultuur en de beschaving een minder natuurlijke levenswijze gaat volgen, gedomesticeerd wordt, daar komen kruisingen veelvuldiger voor en gaan niet te gronde. De bastaarden van allerlei schakeering overbruggen als het ware de groote gaping die er tusschen twee rassen bestond en langzaam aan beginnen die rassen in elkaar te vloeien. Havensteden en de stad in het algemeen werken dit overal in de hand. Waar de mensch nog sterk aan natuur en overlevering gebonden is, komt het niet voor.

En dan wordt rasvermenging sterk bevorderd door leuzen als: „alle menschen zijn gelijk". Wij weten zonder meer dat alle menschen ongelijk zijn, naar uiterlijk, naar aanleg, naar karakter enz. Ook naar erfelijken aanleg, naar hun ras. Wij beleven het aan ons zelf. Maar een door en door verbasterd individu, de kruising van meerdere ver uiteenloopende rassen, beleeft dat niet, kàn dat zelfs niet beleven, want hij

is van geen ras; ook heeft niet één ras in zijn wezen sterk de overhand. Hoe zuiverder van ras een mensch is, hoe sterker hij het zal beleven. Wij begrijpen dat in een bastaardbevolking de leuze „alle menschen zijn gelijk" veel eerder weerklank vindt en dit is dan ook de eeuwen door zoo geweest. Deze leuzen vertroebelen dan vaak het rasbewustzijn van hen, die nog zuiver zijn en zoo begint de rassenvermenging en neemt steeds grooter omvang aan.

Daar deze leuzen, die kenmerkend zijn voor democratische stroomingen in de oudheid en in den modernen tijd, ook tot voor kort Europa beheerschten, is het noodzakelijk ten sterkste den nadruk te leggen op de ongelijkheid der menschen en menschenrassen.

III. Doch nu stelt U wellicht reeds in Uzelf de vraag, waarom? Brengt rassenvermenging dan gevaren mee?

Wij — ik spreek hier als nationaal-socialist — wij zeggen zonder meer: Ja. Wij spreken dit oordeel van uit ons gevoel, instinctmatig...... en dan weet ik, dat er onder U zullen zijn, die denken: dat is nu juist zoo gevaarlijk; die oncontroleerbare instincten moeten wij in bedwang houden en leiden. Maar dan antwoorden

wij dit: Zeker, de mensch is geen dier, dat alleen bij instinct leeft, maar de mensch is ook geen wezen, dat alleen door het denken en het verstand geleid wordt. Weet U niet, welk een onmisbare, beheerschende rol het onbewuste speelt bij alle ware scheppingsvermogen en voortbrengselen van hooge kultuur? Alle ware kunst komt uit de sfeer van het onbewuste. Niet het beredeneerende verstand is scheppend, maar het zijn juist die andere elementen in ons organisme, die de hoogere waarden voortbrengen. Zelfs in de wetenschap! Ook daar zijn alle waarlijk vruchtbare nieuwe ideeën en vindingen niet „bedacht", maar intuïtief „gevonden".

Zoo kennen wij dan aan het intuïtieve, of hoe U het noemen wilt, de uit het onbewuste voortkomende dingen, het beleven, een grootere beteekenis toe dan aan het verstandelijke. Wanneer dat de overhand krijgt, vervallen wij in „intellectualisme" zonder scheppingskracht.

Maar nu wil ik geenszins in eenzijdigheid vervallen; alle functies van ons organisme moeten wij volop tot hun recht laten komen, echter elk op zijn plaats.

Wanneer ik het beleven voorop stel, dan doe ik dat

naar ik meen terecht, want het is primair. Het vragen naar het waarom is secundair; het is het verstand dat dit doet en al doende ontstaat bij ons (bij den Germaanschen mensch, want dat is niet overal zoo!) uit dit vragen het systematisch vragen en het experiment, m.a.w. wetenschap. Wat wij onbewust reeds aanvoelden, willen wij nu ook verstandelijk begrijpen en ontleden. De vraag is dus nu, welke gegevens verstrekt de wetenschap om ons standpunt te rechtvaardigen. „De" wetenschap? Neen, een heele reeks van wetenschappen komen er bij te pas.

Deze wetenschappen zijn nog alle zeer jong en het is daarom zonder meer duidelijk, dat zij onvolledig zijn, afgezien nog daarvan dat wetenschap nooit uitgepraat is, nooit klaar is.

Welke wetenschappen zijn het zooal? Een van de eersten, die tot ons inzicht in rasproblemen heeft bijgedragen, was de vergelijkende taalwetenschap en wat daar allemaal bij kwam (denk aan de gebroeders Grimm); die is nog niet zoo oud, zooals U weet en toch is zij de oudste in de reeks. Dan moeten wij de oudheidkunde, de wetenschap der spade, noemen. Als echte wetenschap, die systematisch te werk gaat met allerhand vernuftige en verfijnde methoden (in tegen-

stelling met het verzamelen van merkwaardigheden), is zij zeer jong. Aardkunde, bodemonderzoek, plantkunde (stuifmeel-analyse), dierkunde (huisdieren) enz. komen er bij te pas. En dan de nieuwe biologie en erfelijkheidsleer [1]) die tot geheel zelfstandige takken van wetenschap zijn uitgegroeid; en deze weer in verband met kultuurgeschiedenis. Want U moet begrijpen, dat de vraagstukken die ons hier bezighouden, nooit door één enkele wetenschap tot oplossing gebracht kunnen worden. Het is juist de samenwerking van al deze wetenschappen, die de hooge mate van waarschijnlijkheid levert, die tot zekerheid kan worden.

U ziet, ik laat deze kant van ons wezen, de verstandelijke, evenzeer tot zijn recht komen. Ik kan er U echter niet veel van vertellen in een enkel uurtje. Heel in het kort wil ik er echter toch iets van zeggen:

1. Wanneer na-verwante rassen kruisen, ontstaan er verschillende combinaties, zelfs in vaste, vooruit te berekenen verhoudingen.

---

[1]) U moet er in Uw vak aan denken, dat de meeste menschen graag vreemde woorden gebruiken, maar ze vaak niet verstaan. Goede Nederlandsche termen hebben den voorkeur. De „Volksche Werkgemeenschap" te Den Haag heeft een reeks termen op het gebied der rassenkunde vastgesteld; tegen kostprijs verkrijgbaar aldaar.

Wanneer wij nu deze z.g. bastaarden in leven houden en zich laten voortplanten, krijgen wij geen nieuw ras, maar een bastaardbevolking, waarin alle mogelijke tusschenvormen in bepaalde verhoudingen, steeds weer optreden. (Om dat te begrijpen, zoudt U de wetten der erfelijkheid moeten kennen; ik zou het U in één half uur duidelijk kunnen maken).

2. Wanneer een bepaalde combinatie echter gedurende een lange reeks van geslachten uitgezift wordt (geselecteerd), kan op deze wijze een nieuw ras ontstaan.

3. Deze ziftende werking kan de Natuur, het klimaat, de bodem, enz. uitoefenen en wij vermoeden, dat zóó de menschenrassen zijn ontstaan (ook de z.g. mutaties zullen daarbij een rol hebben gespeeld). Wanneer het landschap met zijn klimaat op deze wijze een nieuw ras doet ontstaan, is dit ras tevens aan dat landschap aangepast. Op deze wijze hooren bloed (d.i. ras) en bodem bijeen.

4. Van het z.g. Noordras kunnen wij dit proces aan de hand van de vondsten volgen. Dit wordingsproces was afgesloten aan het eind van den z.g.

Midden-Steentijd en vond plaats in Midden- en N.W.-Europa.

Dit Noordras onderscheidde zich van toen af van de omringende kulturen, doordat het van het „verzamelstadium" naar het boerendom overging. Op kultureel gebied ging het van af den Jong-Steentijd een eigen weg, die scherp afsteekt tegen alles wat het omringt in Oost en Zuid, vooral herkenbaar aan de sierkunst, maar spoedig ook aan huisbouw, mythe, religie, recht en dan ook de taal.

Deze kultuur (de „oer-Indogermaansche"), vormt een eenheid, voortgekomen uit éénzelfden aard, gegroeid en gevormd in éénzelfden „stijl", op denzelfden bodem.

Deze eenheid van het kultuurbeeld denken wij ons gebonden aan dat ras, en wij zien ook, hoe dit ras, wanneer het tegen den Bronstijd gaat trekken en in volken uiteenvalt, deze kultuur overal heendraagt (Perzië, Indië, Midden-China, Griekenland, Italië). In de veroverde gebieden ondergaat die kultuur vreemde invloeden en ontstaan zelfstandige kulturen, waarvan toch de verwantschap ons steeds duidelijker wordt, naarmate wij er meer in doordringen.

5. Wij zien ook, dat het Noordras op den vreemden bodem, heerschend over vreemd ras, na eeuwen van bloei, aan den eenen kant zich begon te vermengen en aan den anderen kant aan kinderarmoede ten onderging. Het kon op den duur niet stand houden: de vreemde bodem hoorde aan ander bloed, en de kultuur vegeteerde voort, maar schiep geen nieuwe waarden meer.

   Alleen in het oude kernland hield het ras stand. Hier ontstond van af den Bronstijd de *Germaansche kultuur* (een tak dus van de Indogermaansche) en deze bloeit nog.

6. Daar ras en kultuur een eenheid vormen, daar één bepaald ras onze Germaansche kultuur schiep en voortbouwde, kan ook alleen datzelfde ras deze kultuur verder ontplooien en er de vormen voor vinden, die zij in den komenden tijd zal aannemen. Daarom moet rasvermenging worden tegengegaan, want overal waar dit ras zich mengde, ging de kultuur ten onder, vroeg of laat.

   Daarom geen vermenging met Joden en andere buiten-Europeesche rassen; ook niet met Slavische volken, of de Zuidelijken van het Middellandsche Zee-gebied.

Ik heb in deze 6 punten zoo langzamerhand een heeleboel „beweerd" en niets „bewezen". Nu wil ik U wel dadelijk zeggen, dat op dit gebied de dingen niet met mathematische zekerheid te *bewijzen* zijn. Onderdeelen kunnen worden aangetoond en het groote geheel, de groote lijn kunnen wij *aannemelijk* maken.

Tot dit aannemelijk maken behoort oneindig veel detailstudie op het gebied van oudheidkunde en menschkunde, aardkunde enz. Niet waar? de verbreiding van, laten wij zeggen, de oer-Indogermaansche kultuur moet aan vondsten worden vastgesteld in de opeenvolgende tijdvakken. Daar, waar de oudste vormen voorkomen, daar lag het uitstralingsgebied. Daar moeten wij dus ook dat menschenras aantreffen en in dien tijd niet ook nog elders. Uit het bestaan van gemeenschappelijke woorden in de latere Indogermaansche talen, kunnen wij afleiden, dat die woorden in de Indogermaansche oertaal aanwezig waren; o.a. woorden, die omtrent landschap, dieren- en plantenwereld iets zeggen. B.v. de honingdrank (de bij komt in Azië niet voor). Al deze dingen moeten licht werpen op de vraag naar het oorsprongsland en later naar de gebieden, waarheen dit ras trok.

Mythologische voorstellingen die alleen in het Noor-

den zin hebben, kunnen niet in Zuid-Azië zijn ontstaan. En wanneer b.v. in Griekenland de kenmerkende sierkunst der Dipylonvazen met de lijkverbranding en het Megaronhuis door binnendringende veroveraars uit het Noorden worden gebracht, dan begrijpen wij, dat deze menschen overwegend tot het Noordras behoorden, ook al bezitten wij door de lijkverbranding geen lichaamsresten. En dat blijkt dan ook weer: hun goden zijn blond en blank als hun helden en zij hebben ze later ook zoo gebeeldhouwd.

Of wanneer de trekwegen der vroegste Italikers vervolgd kunnen worden van uit hun gebied ten Noorden van de Alpen en wij hooren van rechtsvormen en godsdienstige feesten, die verband houden met Germaansche, dan begrijpen wij, dat die menschen ook weer tot dat Noordras behoorden en hun Indogermaansche kultuur en taal uit Midden-Europa meebrachten.

Zoo ontvouwt zich ons een rijk beeld en elk jaar wordt meer materiaal gevonden, dat dit beeld verder vervolmaakt en tot een kleurig mozaiek vormt. Wij zien reeds de groote lijnen, al ontbreken er nog zooveel steentjes.

Wie ras sterk beleeft, wie het in zich voelt, wie den *weerklank* kent, die de kultuur van verwant ras oproept in ons gemoed, die zal dit beeld vanzelfsprekend vinden. En wanneer hij bovendien de biologische wetten der erfelijkheid kent en doordrongen is van het nauwe verband tusschen ras en kultuur, dan zal hij terwille van de kultuur ijveren voor de instandhouding van zijn ras.

Hij zal ook inzien, dat dit ras, zoo klein in aantal, in het Noord-Westen van ons kleine Europa een sterk aaneengesloten macht zal moeten worden, om weerstand te kunnen bieden aan het opdringen van ander ras en zich in stand te houden.

Hij zal......

Er is nog zooveel waar wij over zouden kunnen praten, er zijn ook veel onopgeloste vraagstukken op dit gebied, maar de groote lijn teekent zich duidelijk af. Wie er meer van wil weten moet zelf studeeren en bovenal, moet leeren zien, om dezen tijd te begrijpen en te beleven.

Op één ding wil ik nog wijzen, op de erfgezondheidsleer (eugenetica). Wij — nationaal-socialisten — willen uit wat de geschiedenis en de biologie ons leert,

ook de practische consequenties trekken. Wanneer wij zien, hoe ons ras overal te gronde ging aan verbastering en geboortetekort na tijden van gezonden bloei, dan willen wij niet dat *de laatste reserves* van dit ras hier in het oude kernland dienzelfden weg gaan.

Wij willen — *negatief* — het erfelijk zieke en a-sociale van de voortplanting uitsluiten (de natuur kan het voor ons, „dank" zij de beschaving, niet meer doen). Wij willen ook de verbastering met vreemd ras verhinderen.

Maar wij willen daarenboven — *positief* — het ras hooger opvoeren. Wij willen dat de beste elementen naar lichaam en geest zich sterker zullen voortplanten dan de rest. Dit is door allerlei wetgeving te bevorderen, door het opstellen van een voorbeeld (te vergelijken met het fok-ideaal van een fokker) en door het vormen van uitgelezen sibben zooals dit door Darré en Himmler wordt nagestreefd bij erfhoeveboeren en in de ϟϟ.

J. C. NACHENIUS.

LITERATUUR-OPGAVE

Wie zich wat meer kennis wil eigen maken op dit gebied, doet het best, daartoe niet zuiver wetenschappelijke boeken te kiezen, maar zulke, die door mannen van wetenschap zijn geschreven voor een grootere lezerskring, of ook betrouwbare samenstellingen uit andere werken; b.v.:

HANS WEINERT:

Biologische Grundlagen für Rassenkunde und Rassenhygiene.

Hier vindt U in 170 blz. alles bijeen betreffende de erfelijkheidsleer en de erfgezondheidsleer, benevens nog andere dingen, zooals de afstamming van den mensch. Het boek gaat er vrij diep op in.

RICHARD EICHENAUER:

Die Rasse als Lebensgesetz.

Een uitstekende samenstelling in 140 blz. Voornamelijk de beschrijving der Europeesche rassen, geschiedenis van de Indogermaansche kulturen, Jodendom, ras en kunst, de gevolgtrekkingen voor de toekomst.

BÜLOW:

Wie unsere Heimat wohnlich wurde.

Een prachtig klein boekje over het ontstaan van den bewoonbaren „bodem" van Noord-Europa en hoe de mensch zich dien bodem dienstbaar maakte. (Men zou het kunnen noemen: onze vroegste heemkunde).

WALTHER SCHULZ:

Indogermanen und Germanen.

In 100 blz. wordt hier ontstaan en geschiedenis geschilderd, tevens kultuurgeschiedenis, met kaartjes en afbeeldingen.

H. F. K. GÜNTHER:

Rassenkunde Europa's.

Zooals alle werken van Günther degelijk, zakelijk.

Rassenkunde des Jüdischen Volkes.

Zeer uitvoerig, 350 blz. Tevens jodenvraagstuk. Iedere journalist zou dit eigenlijk moeten lezen. (Goed register achterin).

H. F. K. GÜNTHER:

Die Verstädterung.

Slechts 50 blz. Zeer aan te bevelen voor het begrijpen van de maatregelen die getroffen zullen worden op het gebied der vraagstukken: stad — land.

L. F. CLAUSZ:

Rassenseelenforschung (Band 20 „Volk u. Wissen", Verl. Kurt Stenger, Erfurt).

De „Rassenseelenforschung" is een nieuwe wetenschap, door Clausz in het leven geroepen. Dit kleine boekje van 20 blz. geeft een voorstelling er van hoe deze wetenschap werkt. Wie tijd heeft leze zijn grootere werken, b.v. die Nordische Seele.

HERMAN LAAGLAND:

Beknopte geschiedenis van het Noordras.

Een samenstelling, die vooral de kultuurgeschiedenis wil laten uitkomen; handelt dus over de Indogermaansche en de Germaansche kulturen; 135 blz.

HERMAN LAAGLAND:

Ras en Kultuur

behandelt in 24 blz. het verband tusschen deze twee.

J. C. NACHENIUS:

De erfgezondheidsleer.

Een overzicht van 20 blz. (uitgeverij „Hamer").

Wat is Ras?

Behandelt het vraagstuk van de filosofische zijde; is dus uit den aard der zaak zwaarder te verteeren; 20 blz.

